

To je Nikola, naš Lazarevčanin, veliki košarkaš i sportista, Nikola Simić

Kada u svom gradu, u kojem ste odrasli, išli u školu, doživeli prve uspehe i neuspehe, dobijate ovacije... Kada vas na ulici zaustavljaju da se slikaju sa vama, da stotine ljudi ponavlja vaše ime, i sve to u rodnom gradu, u kojem je, kao što je poznato, najteže uspeti, onda ste verovatno uradili veliki posao za svoju zajednicu, i to pre svega znači, da ste dobar čovek. To svakako može da se kaže za Nikolu Simića, sada

već bivšeg košarkaša, koji je nedavno odlučio da se penzioniše. Nikola je, kratko i jasno, sinonim za uspeh. U ovom slučaju u sportu.

NIKOLA: Sa košarkom sam odlučio relativno lako da počnem, pošto potičem iz sportske porodice, gde je otac trener u klubu bio preko 35 godina. Brat isto, bio je jedno vreme i igrač, pa je posle krenuo i on u te trenerske vode, tako da je to nekako bilo prirodno. Sa sedam godina sam počeo da treniram košarku, čak i nije postojala moja generacija u tom trenutku u klubu, morao sam da treniram sa dve godine starijim momcima, što mi nije smetalo, jer, mislim, dete kao dete, samo da trči za loptom. Zavoleo sam jednostavno košarku zbog brata i oca i to je nekako krenulo spontano, a posle se formirala moja generacija 1987/88. godište. Bili su tu razni treneri i nekako je sve išlo svojim tokom.

Svi mi, u jednom momentu, osetimo da je kraj. Da je vreme za neke druge stvari u životu.

NIKOLA: Stvarno nisam razmišljao o prekidu karijere pa maltene nikad, znao sam da mora da dođe taj trenutak. Nekako sam gledao da sve to bude spontano, što i jeste ispalo, ali da iza sebe ostavim takav trag da ne mogu da se pokajem nikad zašto sam ostavio to što najviše volim i što najbolje znam da radim. Znate kakve smo uspehe napravili sa Kolubarom, mojim matičnim klubom i nisam imao nedoumicu da će ovde završiti karijeru, to je ono što mi je najbitnije bilo, i prema sebi i prema publici i prema gradu. Porodica me je podržala, ja sam rekao svoje razloge. Ja sam čovek koji je iskren i koji mora da radi sa emocijom da bi pravio rezultat.

U poslu koji volimo da radimo, najteže je trajati. Nikola je itakako uspeo da opstane i da bude autoritet, kako saиграчима, navijačима, па и тренерима, који су увек уважавали njegov stav i slagali се са njegovim одлукама.

Nikola Simić je imao veliku podršku своје sportske porodice, oca, али и брата Ђарка, који ће остати упамћен као тренер који је остварио историјски успех и Колубару увео у Кошаркашку лигу Србије, најелитнији ранг такmičenja kada je u pitanju košarka u našoj zemlji. Као и сваки спортиста, и Nikola je doživljavao uspone i padove u svojoj karijeri, a то га је вероватно учинило јачи.

U međuvremenu, došlo je i vreme osnivanja porodice. Da li je i u kojoj meri sport Simića orijentisao u pravom smeru? Da li je zbog bavljenja profesionalnim sportom postao odgovorniji i van karijere?

NIKOLA: Sigurno najveći uspeh u životu je to što sam postao roditelj. To smatram nekako za najznačajniji trofej u karijeri, što sam dobio sina, a evo i pre par meseci i čerkicu. Kada sam dobio prvo dete, tj. sina, bukvalno vas to promeni preko noći. To je teško opisati rečima, ali odjednom postajete i zreliji i drugačije gledate na sve, tako da je u velikoj meri uticalo to što sam postao roditelj da budem i na terenu drugačiji, da budem i stabilnija ličnost i mnogo odgovornija, jer sve što radite, kada imate decu i porodicu, razmišljate – ako se izglupiram, sve će to da čuje sutra moj sin, čerka. Znači, sve što radite, imate ogromnu odgovornost da njih na neki način ne obrukate. Isto tako to vas tera na neki motiv više, što je naprimer u mom slučaju odličan primer gde je svaki rezultat koji sm postigao, ja to ostavljam mojoj deci koja će sutra moći da kažu – naš otac je bio profesionalni košarkaš, on je igrao, meni je to najveća pobeda i najveći uspeh.

Tokom svoje karijere, Nikola je upoznao veliki broj prijatelja, sportista, trenera, svi su oni imali ideo u njegovom razvoju, odrastanju. Njihove reči su potvrda da je Simić izrastao u, pre svega, osobu kojoj možete da se poverite, da je saslušate i da njegovim stavovima sami sebe korigujete. Imao je Nikola svoje i dobre, i loše osobine. O tome su govorili njegovi najbliži saradnici, ali i prijatelji.

Nije Kolubara jedini tim, i nisu Lazarevčani jedini kojima je Nikola doneo sreću i koji je izazvao ovacije na tribinama.

Velika stvar je i činjenica da je popularni el capetano odavno pobral simpatije navijača. Odavno je realnost, kad se njegovo ime pomene, Sportski centar „Kolubara“ u Lazarevcu explodira. Nikola Simić je još jednom ostvario svoj cilj, ostavio je Kolubaru u najvišem rangu takmičenja. Veliku podršku u tome je imao pored saigrača i upravi kluba, imao i u mladom i perspektivnom treneru Stevanu Mijiću.

Iako nije više profesionalni košarkaš, ovaj sport za njega jeste život, nasušna potreba. Nastavlja on dalje. Usmeriće mlade momke ka ovom sportu.

Ima poruku za sve sportiste.

„Moja poruka najmlađima, pošto su oni budućnost, da je jako bitno da se bave sportom da bi ih to izgradilo kao ličnost jer deca koja su u sportu ne mogu da budu loši ljudi. Sport te nauči i da pomogneš drugaru, i da imaš kome da zatražiš pomoć, i to je neki najlepši period odrastanja. Ne mogu svi, ja to učim i moju decu koju treniram, da očekuju da će svi imati NBA karijere, što biu mi svi, naravno, voleli, ali sam im rekao – momci, ja sam u svakoj ekipi stekao makar po jednoig prijatelja, želim vam da doživite isto što i ja, i verujte mi da ćete da uspete u životu jer meni je to najveća satisfakcija. Sav novac se potroši, koliko god para da zaradite, to se potroši, ali da osetite to drugarstvo i prijateljstvo, i da sutra kada odete u neki grad i da kažete – tu imam drugara sa kojim sam igrao – to nema cenu.

Kada si jednom profesionalac, kada radiš posao koji ti je u krvi, nikada nećeš doneti pogrešnu odluku, baš kao što je i Nikola nije doneo. Zna, vreme je da zatvori stranicu jedne epizode u svom životu, ali to ne znači da neće biti tu za one kojima je potrebna lepa reč, savet. Tu je on, i nikada neće otići. To je Nikola, naš Lazarevčanin, veliki košarkaš i sportista, Nikola Simić.

*Ovaj projekat je sufinansiran iz Budžeta Republike Srbije – Ministarstva kulture i informisanja.
Stavovi izneti u podržanom medijskom projektu nužno ne izražavaju stavove organa koji je dodelio*

sredstva.